

СІЧЕНЬ

10 СІЧНЯ

У новий рік вступили з дуже тривожними і зовсім несвятковими перспективами. Настрій відповідний. Активно стежимо за міжнародними подіями. Передчуття війни дедалі зростає: таке ж відбувається і на дипломатичному фронті. Переговори США і Росії в Женеві щодо гарантій безпеки, як і очікувалося, завершилися нічим.

Раніше режим Путіна заявляв, що налаштований дуже рішуче і ні перед чим не зупиниться. Дехто з наших аналітиків написав, що погрози Росії на адресу НАТО і США — це дуже добре для України.

Ще в грудні РФ оприлюднила документ (проект договору), де виклала пункти свого ультиматуму: Альянс відмовляється вважати Росію противником і переписує свої ключові безпекові документи, бере на себе зобов'язання не розширюватися, НАТО припиняє будь-яку діяльність в Україні та виводить війська зі східних держав Альянсу.

Звісно ж, на Заході це ніхто серйозно не сприйняв, а в Україні, навпаки, насторожились. Незрозуміло, до чого призведе це підняття ставок Росією.

19 СІЧНЯ

Орда нарощує свої війська біля наших кордонів: у Криму, на Донбасі, навколо Харкова, Сум і Чернігова, з білоруського напрямку — біля Київської, Житомирської, Волинської областей. Їх уже понад 150 тисяч. Говорилося, що їх буде 175 чи 200 тисяч. Близько 90 батальйонно-тактичних груп. На днях наш головнокомандувач Збройних сил України генерал Валерій Залужний сказав, що може бути і мільйон. Що всі ці цифри означають? Нічого. Уже немає значення, скільки їх буде. Їх буде багато. І це гарматне м'ясо нікуди не дінеться. Лише повний обвал економіки Росії, деморалізація політичного класу, управлінський та соціальний колапс перетворять це море солдатів і техніки на хаотичну й безвольну масу. Таких мрій багато. Але реальність поки інша.

Пригадую зі студентських років приклад Кримської війни 1853—1856 років, коли Російська імперія з тріском програла військову кампанію. А перед тим була самовпевненість і сліпа віра у власну непереможну силу. Пригадую приклад

російсько-японської війни 1904—1905 років, що закінчилася ганебною поразкою царя і революцією в Росії 1905 року. Пригадую Першу світову війну. Після вступу Російської імперії в цю війну через 18 місяців її економіка обвалилася, як картковий будинок, упало самодержавство і розвалилася держава, армія стала деморалізованим, неорганізованим стадом.

Якщо путінський режим почне війну проти України, то на нього чекає такий самий результат. Це закінчиться крахом путінської Росії.

Я трохи здивований рішучістю країн Заходу. Думає, що тему спустять на перманентну беззубу «стурбованість». Від нас відвертаються інвестори (бо може бути війна), спад в економіці, малий і середній бізнес поволі закривається. Але треба вірити і розраховувати на позитив: мене не полишає думка, що цього вторгнення орди можна уникнути.

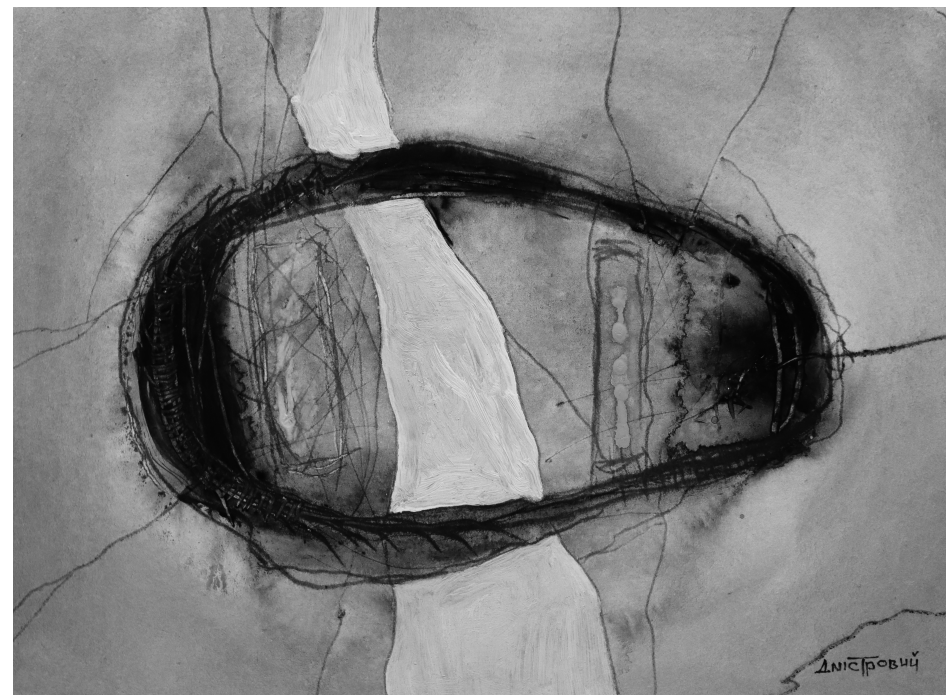
25 СІЧНЯ

Прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон заявив, що Путін має план блискавичної війни на території України і що ситуація «досить похмура». Тому Британія «очолює створення пакета економічних санкцій» проти Росії та постачає Україні оборонну зброю.

Якщо нам вчасно не нададуть серйозного озброєння проти літаків, гелікоптерів і танків, то це може закінчитися дуже погано. Хоча багато хто вважає, що Путін лише піднімає ставки і стан російської економіки такий, що війну вона не витримає. Попри ці аргументи ситуація з кожним днем погіршується.

29 СІЧНЯ

Щодалі більше відчувається те, що Клаузевіц свого часу називав «туманом війни». Зрозуміло, що це може бути лише моїм уявленням, яке не справдиться, але ці відчуття з кожним днем глибшають, вони не дають ні про що більше думати, будувати певні плани.

ЛЮТИЙ**7 ЛЮТОГО**

Орда й надалі стягує війська до наших кордонів. Лукашенко погрожує, що Білорусь воюватиме на боці Росії і що можуть відключити Україні електроенергію. У повітрі висить непевність і апатія: люди втомилися жити в напруженні, одні виїжджають на захід України, а хто має більше коштів — на постійне місце проживання в країні Європи. Тиждень тому хтось наводив статистику аеропорту Бориспіль: близько 15 тисяч щодня вилітає, а близько 12 тисяч залітає. Різниця «неповернення» відчутна. Європейські авіакомпанії скорочують рейси в Україну.

Ми катастрофічно втрачаємо населення. Чимало людей хотіли б виїхати з великих східних міст, які можуть першими зазнати збройної агресії, але вони, схоже, тримаються за роботу. Подібна ситуація в Києві: люди бояться втратити роботу і тому продовжують працювати, щоб мати за що жити. Влада нічого суттєвого не говорить, лише займається навіюванням оманливого спокою. Незрозуміло, кому вірити, хто говорить про реальний стан справ, а хто нагнітає або ж, навпаки, замовчує. Ось така епоха постправди.

10 ЛЮТОГО

Мене давно задовбала влада Угорщини, яка всі ці роки старанно мене яйця режиму Путіна. Останні двадцять років постійно ставить палиці в колеса Україні, вигадує якісь безглузді приводи, щоб гальмувати нашу європейську та євроатлантичну інтеграцію. Причина цього зрозуміла: Угорщина на 56 відсотків залежна від російського газу та інших енергоносіїв.

Керівництву НАТО давно варто прийняти рішення про переатестацію Угорщини як члена Альянсу, зокрема на предмет відповідності її зовнішньополітичних пріоритетів меті, цінностям і завданням НАТО. Але як цю ідею донести? І хто переконливо може її озвучити? Ось така вона диванна аналітика без впливу на світові процеси.

12 ЛЮТОГО

На всіх ютуб-каналах і телеефірах — одне питання: коли Путін нападе на Україну, коли буде вторгнення, з яких напрямів очікувати удари.

Люди помітно нервують. Мешканці зі східних великих міст ринули до Львова, де скуповують нерухомість, і місцеві

ріелтори вже зашиваються підбирати для них житло. У Києві ринок нерухомості завмер, операції з купівлі-продажу квартир майже не проводяться. Серед наших знайомих є різні думки з приводу того, що може трапитися. Одні кажуть, що треба готуватися до найгіршого, інші — що період турбулентності (кібератаки на критичну інфраструктуру, початок бойових дій) може тривати тиждень-другий. Ще інші кажуть, що цей процес насправді затягнеться і не вирішиться цього року. Особливо непокоїть багатьох людей те, що буде з Києвом, бо різні західні таблоїди лякають планами росіян здійснити в Україні бліцкриг і навіть розміщують схеми головних напрямків ударів російських військ.

Сім'я моєї сестри Лесі завтра виїжджає на Львів, поки що планують на кілька тижнів, щоб подивитися на ситуацію. Інші знайомі й приятелі формують «автономний запас», щоб перебути у квартирі тиждень без води та інших благ цивілізації: запасуються питною й технічною водою, харчами й усім необхідним. Є й такі, хто на все це не зважає і не думає про критичні сценарії. Загалом, судячи з атмосфери в транспорті, маркетах, на вулицях, то загроза війни поки не відчувається. Паніки нема, життя пливе за звичним ритмом. Люди займаються шопінгом.

У сусідньому будинку урочисто відкрили великий рибальський магазин «Флагман» і з цієї нагоди запропонували великі знижки. Туди набилося стільки людей, ніби в метро у час пік. Одні скуповували вудилища і спінінги, інші — воблери та силіконові приманки, ще інші — прикормки для коропів і карасів, а ще інші — рибальський інвентар, різні гачки, жилки, повідки й одяг. Я зайшов туди, щоб купити

великий газовий балон на п'ять літрів із пальником, щоб в умовах критичної ситуації мати на чому варити їсти сім'ї. Коли продавцеві пояснював, для чого купую цей балон і що існує реально загроза війни, він на мене дивився як на якогось дивака чи недоумка та іронічно посміхався. Я поглядав на цих людей, ніби вони з іншої реальності, й подумки запитував себе: де вони будуть ловити свою рибу через місяць?

Ще мене сильно дивує, що не видно наших військ, техніки, якогось переміщення вантажівок чи важкого озброєння. Можливо, це і правильно, я ж не експерт, щоб про таке судити. Але ми майже не володіємо інформацією, що робиться для оборони країни. Я припускаю, що така інформація ретельно приховується, аби не показувати майбутньому ворогу жодних кроків.

Заразившись тривожними настроями, ми почали думати про виживання. Минулого тижня навіть насушили сухариків із чорного, білого хліба й батона. Купили партію ліків. Але сухарики нам так припали до душі, що ми з дітьми вже половину схрумали. У всі можливі ємності я набрав дуже багато технічної води — це не зашкодить. Можливо, доведеться спустити акваріум, бо якщо не буде електрики, то не працюватиме фільтр, без цього рибки помруть і отруять акваріумну воду. Для дітей спуск акваріума стане, напевно, шоком.

Дуже невчасно захворіли на ковід, який я привіз із Тернополя, коли був у мами (вона також лікується). Я хворію вже тиждень, Наталя — три дні, а вчора під вечір захворіла

Настя. Боюся, що на одужання нам потрібно ще як мінімум тиждень, а цього часу катастрофічно нема.

Наша влада майже нічого не робить. Зеленський поводить ся як провокатор: не дає жодних чітких сигналів суспільству, що варто робити, який буде план на випадок російського вторгнення, яка ситуація з військами й обороною. Чимдалі огидніше себе поведуть Угорщина, Німеччина, Франція: це просто замасковані союзники Путіна, готові заплющити очі на «українську проблему», що заважає їм отримувати російський газ. Візит Макрона до Москви став просто огидним і зрадницьким щодо всієї демократії. Єдина надія на наших друзів: США, Велику Британію, Польщу, країни Балтії, Чехію. Уже два тижні в Україні буквально всі закохані у Велику Британію, яка проявила безпрецедентну твердість і рішучість для нашого захисту.

Озвучений Лондоном план нового союзу за участю Великої Британії, Польщі й України вселяє великі надії та дає нечувані раніше стратегічні перспективи для нашої країни. Але Зеленський, який, схоже, обставлений зрадниками і ворожою агентурою, заминає будь-які згадки про цей альянс. Є великі сподівання, що, коли ми позбудемося цього переляканого президента, коли оберемо нову й дієву українську владу, тоді повернемося до реалізації альянсу з Лондоном і Варшавою на повну.

14 ЛЮТОГО

Вчора з України приватними чартерними рейсами вилетіли всі олігархи, мільярдери, бізнесмени. Вилетіли передусім проросійські діячі та відверті російські агенти — Колесников,